

## ВСТУП

**Я**к зазвичай, зранку Артур Дент прокинувся від власного несамовитого моторошного зойку й одразу ж пригадав, де перебуває.

Він кричав не тільки тому, що печера була холодною аж до самих кісток, та ще й вогкою, а на додачу — смердючою. Його жахав факт, що ця печера розміщена у серці Іслінгтону, а найближчого автобуса слід чекати два мільйони років.

Час — це найгірше місце, якщо можна так висловитися, де можна загубитися — і це Артур Дент відчув на собі, бо губився у часі та просторі чортову купу разів. Хоча з простором щось іще можна вимудрувати.

Він зависнув на доісторичній Землі в результаті складної низки подій, завдяки яким його мимоволі зафігувало по черзі у такі химерні куточки Галактики, які не побачиш навіть у найяскравіших галюнах, і нині, незважаючи на те, що життя Артура стало дуже, дуже, дуже розміреним, його щоранку тіпало.

Добре, що хоч останніх п'ять років його ніхто не доколував.

Це сталося тому, що він дуже рідко бачив інших людей відтоді, як чотири роки тому вони з Фордом Префектом остаточно розбіглися. За цей час його ніхто не лаяв.

Лише один-єдиний раз.

Це сталося навесні років два тому.

Він якраз повертався в сутінках до своєї печери, коли раптом побачив потворне блимаюче світло, що пробивалося крізь хмарини. Зупинившись, вступився у небо з надією, що почала зароджуватися десь у глибині серця. Порятунк! Свобода! Найжаданіша фантазія будь-якого робінзона — корабель!

І доки він, задержавши голову, дивився, з подивом і захопленням спостерігав, довгий сріблястий корабель повільно, без метушні, опустився на землю крізь теплий вечір, вистромивши свої довгі складені ноги, немов балерина.

Він м'яко приземлився, приглушений рокіт турбіни стих, немов приспаний вечірньою тишею.

Висунувся трап.

Із люка вдарив стовп світла.

Висока постать на мить постала чорним силуетом на фоні яскравого сьйва, потім спустилася трапом і зупинилася перед Артуром.

— Денте, ти дебіл, — мовила постать замість привітання.

Прибулець був дуже, дуже інопланетним. Високого зросту, притаманного інопланетянам, з приплюснутою інопланетною головою, чисто інопланетними очами-щілинами, одягнений в екстравагантне золотисте убрання з особливим інопланетним кроєм коміра, а також блідою сіро-зеленою інопланетною шкірою, що має особливий глянсуватий блиск, який більшість зеленопиких може набути завдяки напруженим тренуванням та дуже дорогому милу.

Артур витріщився на істоту.

Істота незворушно дивилася на Артура.

Перші відчуття надії і трепету якось одразу змінилися в Артура на всепоглинаюче здивування, а

згряя думок кинулася до мовного апарату одночасно, відштовхуючи одна одну.

— Ххх... ? — прохрипів він.

— то... виии..., — додав він.

— та... кии... ййй? — нарешті спромігся вимовити і заляк у ступорі тиші. Він страждав від наслідків вимушеної обітниці мовчання, оскільки не розмовляв так довго, що навіть забув, як це робиться.

Інопланетянин побіжно насупився, аж потім звирився з тим, що нагадувало планшет, який тримав у худючій і карлючкуватій інопланетній руці.

— Артур Дент? — знову запитав він.

Артур безпорадно кивнув.

— Артур Філіп Дент? — уточнив інопланетянин, чітко викарбовуючи слова.

— Ну... так, — підтвердив Артур.

— Ти дебіл, — повторив інопланетянин. — Кінь педальний.

— Що?

Інопланетянин кивнув, ніби погоджуючись сам із собою, поставив інопланетну галочку напроти прізвища, повернувся і закрокував до корабля.

— Але ж..., — у відчаї вигукнув Артур. — Я не...

— Тільки не треба ля-ля! — кинув інопланетянин через плече. Піднявшись трапом, він пройшов в отвір і щез усередині корабля. Люк зачинився. Запрацювали турбіни.

— Егей! — закричав Артур і побіг до судна, розмахуючи руками. — Хвилиночку! — гукнув він. — Що ж це таке! Йо-майо! Зачекайте хвилинку!

Корабель піднявся з місця, немовби скидаючи на землю невидимий плащ, на мить зависнув у повітрі й зринув увись на фоні західного неба. Зореліт пробив хмари, на мить яскраво підсвітивши їх, і зник, залишивши Артура наодинці з безкраїми розлогами

земель, на яких він витанцьовував свій безпорадний мізерний танок.

— Що ж це таке! — вигукував. — Ей, повернись-но! Повернись і повтори!

Він підстрибував і присідав, допоки не заболіли ноги, горланив, поки не зірвав голос. Відповіді не отримав. Бо ніхто його ні чув, ані міг відповісти.

Інопланетний корабель уже продирався крізь верхні шари атмосфери на шляху до тієї приголомшливої порожнечі, що у Всесвіті відокремлює один від одного нечисленні об'єкти.

Власник корабля — інопланетна істота з дорогим кольором шкіри — відкинувся у кріслі пілота, єдиному на всю рубку. Його звали Ваубеггер Нескінченно Пролонгуватий. Він був істотою, яка мала у житті мету. Та мета була такою собі, й він був готовий визнати це першим, але то була хоч якась мета, й на додаток вона змушувала його принаймні ворухитися, хоч і зі скрипом.

Ваубеггер Нескінченно Пролонгуватий належав, і звісно продовжує належати, до нечисленної у Всесвіті касти безсмертних істот.

Ті, котрі народжуються безсмертними, якимось одразу інстинктивно розуміють, як із цим ладитись, але Ваубеггер не належав до їхнього числа. Насправді він усією душею ненавидів їх, цю банду безтурботних вилупків. Безсмертя звалилося на нього внаслідок невдалого експерименту з прискорювачем ірраціональних часток, ранковою вівсянкою і парою гумових бандажів. Деталі та обставини інциденту не розголошували, тож нікому досі не вдалося домогтися стовідсоткової точності відтворення того експерименту. Саме через це ціла купа людей, намагаючись повторити його, закінчила

тим, що почала виглядати неподібно або мертво, або і мертво, і неподібно водночас.

Ваубеггер прикрив очі й із суворо-стомленою гримасою додав легкого джазу через корабельну стереофонічну систему, розмірковуючи, що він напевно досягнув би успіху, якби не ті клятві недільні вечори, чорт їх забирай.

Що не кажи, попервах то було прикольно, він розважався, насолоджувався життям, повним небезпеки, пускався на крайнощі, устрявав у довготривалі високодохідні інвестиції і по-справжньому давав прочуханки практично усім іншим смертним.

Але згодом саме недільні вечори стали нерозв'язаною проблемою — жахлива апатія починає згущуватися десь за п'ять хвилин третя, коли усвідомлюєш, що для втіхи душі й тіла прийняв усі ванни, дозволені на цей день, і хоч як прискіпливо не вчитуєшся в будь-який абзац газети, його смисл вислизає, а нову революційну методику підрізання куців ніколи не використаєш на практиці, тим часом стрілки годинника безжалісно наближаються до четвертої і настає *довге темне чаювання душі*.

Потроху це почало нехило вантажити. Життєрадісні посмішки, які він зазвичай надягав на похорон інших смертних, поступово зійшли нанівець. Адже він зненавидів у цілому Всесвіт і кожну істоту зокрема.

Це стало поворотним пунктом, він нарешті усвідомив свою мету, стимул, який допоможе рухатися далі й, наскільки бачив, допоміг би йому наповнити змістом подальше життя. Саме те, що треба!

Він обматюкає Всесвіт.

Точно, він обматюкає у Всесвіті кожну істоту. Індивідуально, персонально, одну за одною і (саме тут він заскреготав зубами) в алфавітному порядку.

Коли знайомі заперечували знову й знову, що, мовляв, цей план не тільки поганий з погляду моралі, а й нездійсненний, бо кожного моменту купа людей то народжується, то вмирає, він зазвичай змірював їх крижаним поглядом і казав «Хіба у чоловіка не має бути мрії?»

Тож він почав. Вирядив корабель, спроможний витримати завдання, а також комп'ютер, під силу якому не тільки опрацювати дані, пов'язані з пересуваннями всього населення відомого Всесвіту, а ще вибрати найоптимальніший маршрут.

Корабель просувався внутрішніми орбітами сонячної системи, готуючись обігнути Сонце, щоби здійснити стрибок у міжзоряну безодню.

— Комп'ютере! — мовив Ваубеггер.

— Слухаю! — відізвався комп'ютер.

— Хто наступний?

— Обчислюю дані.

Ваубеггер хвилюк подивився на фантастично красивий розсип зірок на тлі нічного неба, що приховувало мільярди світів. Кожний з них, до найзадрипанішого, був у списку. До деяких світів доведеться навідатися не один мільйон разів. Він уявляв свій маршрут, що мав охопити усі цяточки на небі, у формі дитячої картинки, де треба правильно об'єднати крапки, щоб вийшов малюнок. Здогадувався, що з деякої тактично важливої позиції, яка напевно існує десь у Всесвіті, маршрут повинен становити щось схоже на дуже страшний матюк.

Комп'ютер тихенько пискнув, даючи зрозуміти, що закінчив обчислення.

— Фольфанга, — повідомив він і пискнув знову. — Четверта планета системи Фольфанга, —

додав і пискнув ще. — Приблизний час подорожі — три тижні, — пискнув знову. — Шуканий об'єкт — невеликий слимак з роду А-Рту-Рфі-Ліп-д'Енте. Мені здається, — додав комп'ютер після нетривалої паузи, під час якої пискнув ще кілька разів, — ви можете обізвати його «безмозкою дупою з ручкою».

Ваубеггер зітхнув. Він ще раз кинув погляд на величність замислу Творця за вікном.

— Гадаю, я трохи покимарю, — сказав він, а потім запитав: — До речі, до яких телевізійних мереж ми матимемо доступ у найближчі кілька годин?

Комп'ютер пискнув:

— Космовідео, Тінкпикчерз та Хоум Думбокс.

— Є у програмі фільми, котрі я дивився менш ніж тридцять тисяч разів?

— Нема.

— От халепа!

— Зараз транслюють «Страховисько у космосі». Ви бачили його тридцять три тисячі п'ятсот сімнадцять разів.

— Розбуди мене перед другою частиною.

Комп'ютер згідливо пискнув:

— Гарних снів!

Корабель летів крізь ніч.

А тим часом на Землі почало дощити. Артур Дент сидів у печері, коротаючи один з найпаскудніших вечорів у всьому своєму житті та міркуючи над тим, які слова він міг сказати прибульцеві, й відмахуючись від рою мух, у яких вечір теж не склався.

Наступного дня він змайстрував торбу з кролячої шкіри, бо подумав, що вона йому знадобиться, аби постійно носити зі собою різні потрібні речі.

## РОЗДІЛ 1

Через два роки, одного ранку, напаханого солодкими ароматами трав, Дент постав на порозі печери, яку називав домом просто тому, що досі не придумав кращої назви. І не знайшов кращої печери.

Незважаючи на те, що горлянку дерло від щоденного ранкового крику жахів, він несподівано для себе перебував у чудовому гуморі. Поправивши зашкарублий потертий халат, Артур зухвало усміхнувся яскравому ранку.

Повітря було напрочуд чисте й духмяне, вітерець ворухив високою травою поблизу печери, птахи щось джеркотіли між собою угорі, а метелики красиво пурхали навкруги — немов сама природа замислила сьогодні бути настільки приємною, ну просто вище даху.

Але зовсім не пасторальна краса дарувала Артурові піднесений настрій. Йому на гадку спала геніальна ідея, як справитися зі жахливою самотністю, нічними кошмарами, а також з марними потугами в царині садівництва та повною безперспективністю і депресухою його існування на доісторичній Землі. Пора втратити глузд.

Він знову посміхнувся й відгриз шматок кролячої ніжки, що залишилася від учорашньої вечері. Ще трохи щасливо пожував, а потім вирішив офіційно повідомити про своє рішення світові.

Артур випрямився, окинувши широким поглядом безкраї лани і пагорби, що розстилися довкола. Щоб додати ваги словам, він устроїв кролячу ніжку собі в бороду. Потім широко розвів руки.

— Я божеволіііію! — проголосив він.

— Слушна думка, — зауважив Форд Префект, вилізаючи з-під скелі, під якою відпочивав.

Артурів мозок зробив кульбін. Щелепи клацнули.

— Я теж якимось пробував збожеволіти, — сказав Форд, — та вресні-ресні мене попустило. Бачиш, бо...

— Де ти в біса був? — перебив його Артур, коли мозок повернувся на місце.

— Де я тільки не був..., — відповів Форд. — То тут, то там. — Він посміхнувся однією з посмішок, що мала до нестями розлютити співрозмовника. — Просто на деякий час я повісив свій здоровий глузд на гачок. Вирішив: якщо світ дуже захоче мене повернути, він дасть мені знати. Він дав.

І Форд витягнув із своєї дуже зачуханої і порваної сумки інфра-дельта-хвильовий давач.

— Принаймні мені так здалося, — додав він. — Ця штуковина нарешті прокинулася. — Форд струсонув девайс. — Але якщо це помилковий сигнал, я готовий з'їхати з глузду. За компанію.

Почухавши потилицю, Артур сів. Подивився вгору.

— Чесно кажучи, я думав, ти помер, — сказав він прямо.

— Я теж так вважав якийсь час, — відповів Форд. — А потім тижнів на два уявив себе лимоном. І розважався тим, що стрибав та вистрибував із джину з тоніком.

Артур відкашлявся. Потім ще раз.

— А де ж ти...? — почав він.

— Знайшов джин з тоніком? — закінчив за нього фразу Форд. — Усе просто. Я відшукав озерце, що, як мені здалося, складалося з джину з тоніком, тож пострибав у нього. Принаймні, думаю, озерце теж вважало, що це джин з тоніком. А можливо, — і він посміхнувся такою посмішкою, яка примусила б

людей зі слабкими нервами схоронитися на деревах, — мені це все привиділося.

Він помовчав, сподіваючись на реакцію з боку Артура. Але Артур добре знав приятеля.

— Продовжуй, — спокійно сказав він.

— Отже, сенс у тому, — повів далі Форд, — що нема сенсу утримувати себе від божевілля. Іноді краще розслабитись і зберегти глузд до найкращих часів.

— То зараз ти сповна розуму?... — запитав Артур. — Просто цікаво...

— Я був у Африці, — відповів Форд.

— Он як.

— Отож бо.

— І як воно там?

— То це справді твоя печера? — запитав Форд.

— Хм...моя, — відповів Артур. Він чувся дивнуvато. Після майже чотирьох років тотальної ізоляції відчував таку радість і полегшення від того, що нарешті бачить Форда, що навіть міг розридатись. Але, з іншого боку, правда в тому, що іноді Форд його втомлював.

— Гарненька така, — зауважив Форд, маючи на увазі печеру Артура. — Ти, мабуть, її ненавидиш.

Артур пропустив зауваження мимо вух.

— В Африці було дуже цікаво, — продовжив Форд. — До речі, я там дивно поведився, — він устроїв погляд у безкінечність. — Чомусь я взяв за моду жорстоко ставитися до тварин. Але це тільки хобі, — додав він легкоvажно.

— Та невже? — обережно зауважив Артур.

— Правда, — запевнив його Форд. — Не хочу втомлювати тебе подробицями, бо вони...

— Що — вони?

— Вони несуттєві. Але тобі, мабуть, буде цікаво дізнатися, що я власноруч спромігся удосконалити зовнішній вигляд тварини, яку через тисячоріччя назвуть жирафом. А ще я вчився літати. Ти мені віриш?

— Бреши далі, — запропонував Артур.

— Це почекає. Маю зауважити, що в «Путівнику» сказано...

— В «Путівнику»?

— Звісно. В «Путівнику по Галактиці для космо-туристів». Пам'ятаєш такий?

— Я пам'ятаю, як викинув його у річку.

— Твоя правда. Але я його виловив.

— Ти мені не сказав.

— Не хотів, щоб ти викинув його туди знову.

— Слушно, — погодився Артур. — І що там сказано?

— Де?

— У «Путівнику».

— У «Путівнику» сказано, що мистецтво літати — не більш ніж навичка, — пояснив Форд. — Головне — навчитися правильно падати на землю і промахуватися, — він ніяково посміхнувся і показав здерті коліна, що виглядали крізь дірки у штанах, та збиті лікті.

— Поки що в мене не все виходить, — додав. Потім простягнув руку. — Я дуже радий знову бачити тебе, Артуре!

Артур розчулено захитав головою. Його несподівано заповнили емоції.

— Та я роками не бачив нікого! — зворушено мовив він. — Ані душі. Я ледве пригадую, як це воно — розмовляти. Почав забувати слова. Але я практикуюсь, як бачиш. Вдосконалюю мовні навички, розмовляючи і розмовляючи з цими... як їх

називають нормальні люди, коли в них їде дах? Ну, як Георг Третій<sup>1</sup>.

— Невже з королями? — здивувався Форд.

— Та ні, — заперечив Артур. — З тими, з ким він зазвичай спілкувався. Боже, допоможи згадати, та вони ж повсюди. Я власноруч висадив їх кілька сотень. А вони всі померли. А, дерева! Я практикувався розмовляти з деревами. Навіщо це?

Форд усе ще тримав руку простягнутою. Артур бентежно дивився на неї.

— Тримай! — порадив Форд.

Артур так і зробив, спочатку з осторогою, немов рука могла перетворитися на здохлу рибу. Аж потім енергійно затряс нею, схопивши Форда двома руками в пароксизмі переповнюючої його радості. Він тряс і тряс.

Через деякий час Форду вдалося вивільнитися. Вони удвох видерлися на верхівку скелі й оглянули місцевість навкруги.

— А що сталося с гольгафринхамцями? — запитав Форд.

Артур знизав плечима.

— Більшість не пережила зими три роки тому, — сказав він. — А ті, які залишилися, навесні заявили, що потребують відпустки, та відчалили на плоту. Історія каже, що вони мали врятуватися...

---

<sup>1</sup> Король Великої Британії та Ірландії (час правління 1760—1820). Страждав від нападів порфірії, під час яких ставав цілком несамовитим, наприклад, починав рубати кущі у Віндзорському парку, вважаючи їх то пруським, то голландським королем. Цікаво, що Георг був найбагатодітнішим британським королем за всю історію: королева Шарлотта народила 15 дітей — 9 синів та 6 дочок. (Прим. перекл.)

— Щось я сумніваюся..., — пробурмотів Форд. Він піднявся, засунув руки в кишені й ще раз обвів поглядом безлюдну місцевість. Нарешті в ньому щось змінилось і він став колишнім Фордом — енергійним та цілеспрямованим. — Нам пора, — сповістив він бадьоро. Енергія так і біла через край.

— Куди? Навіщо? — запитав Артур.

— Якби я знав... — відповів Форд. — Але відчуваю, що наш час настав. Щось має статися. Пора робити ноги. — Він понизив голос до шепоту. — Я помітив завихрення.

Форд напружено вдивлявся у далечінь, і якби ще вітер драматично куйовдив його хаєр, він би точно набув епічної значущості. Але вітерець тієї миті був зайнятий важливішою справою — грався опалим листям неподалік.

Артур попросив Форда повторити, що він щойно сказав, бо не зовсім в'їхав у суть. Той повторив.

— Завихрення? — перепитав Артур.

— Завихрення у континуумі часу-простору, — пояснив Форд.

Саме цієї миті вітерець нарешті дістався Форда, але той тільки розкрив рота йому назустріч.

Артур кивнув, хоч нічого не зрозумів, і прочистив горлянку.

— Ми говоримо, — продовжив він обережно, — про якусь чудернацьку вогонську пральну машинку чи про що<sup>1</sup>?

— Ми говоримо про турбулентні рухи в континуумі часу-простору, — відповів Форд.

---

<sup>1</sup> Гра слів. Whirlpool (англ.) — завихрення, коловорот. (Прим. перекл.)

— Ось воно що! — Артур кивнув ще раз. — Ну і як вони? — він устроїв руки в кишені халата і велично вступив погляд у горизонт.

— Хто? — запитав Форд.

— Ті рухи, — відповів Артур.

Форд злобно зиркнув спідлоба.

— Ти спроможний дослухати мене до кінця? — гаркнув він.

— Слухаю тебе уважно, — мовив Артур. — Але не дуже сподіваюся, що це допоможе.

Форд ухопив друга за лацкани вбрання і заговорив повільно, чітко і терпляче, немов менеджер розрахункового відділу оператора мобільного зв'язку.

— Існують... — почав він, — деякі ставочки... — продовжив, — нестабільності... — мовив далі, — в тканині... — гаркнув він...

Артур уважно розглядав тканину свого одягу, в який Форд учепився, немов кліщ. Форд вчасно розтулив руки, перш ніж Артур устиг трансформувати свою дурнувату посмішку в не менш дурнувату ремарку.

— ...в тканині часу-простору, — закінчив він.

— Так ось у чому справа! — вигукнув Артур.

— Саме в цьому, — підтвердив Форд.

Вони стояли на верхівці пагорба на доісторичній Землі й уперто свердлили один одного поглядами.

— І що вони створюють? — запитав Артур.

— Вони, — твердо мовив Форд, — створюють зони нестабільності.

— Без балди? — перепитав Артур, не зводячи незмигнутого погляду.

— Зуб даю! — відповів Форд, дотримуючись відповідного ступеня візуальної фіксації.

— Гаразд, — сказав Артур.

— Зрозумів? — запитав Форд.

— Ні, — чесно відповів Артур.

Настала незручна тиша.

— Труднощі нашого спілкування, — мовив Артур, ретельно добираючи слова, і на його обличчі промайнуло щось схоже на обмірковування подібно до того, як скелелаз обмірковує, куди краще забити наступний гак, — виникають через те, що воно дуже відрізняється від інших розмов, які я мав за останній час. Моє спілкування, як я зазначив, стосувалося тільки дерев, і вони поводяться інакше. За винятком хіба що інжиру. Інжиру взагалі — все пофіг.

— Артуре! — гукнув Форд.

— Що ще? — відгукнувся той.

— Просто повір мені на слово. Обіцяю: це дуже, дуже просто.

— Чомусь мені слабо віриться.

Вони сіли на траву та зібралися з думками. Форд дістав свій інфра-дельта-хвильовий давач. Він ба-совито гурчав, а крихітна лампочка слабо миготіла.

— Що таке, батарейки розрядилися? — запитав Артур.

— Ні, — відповів Форд, — це якраз ті клятві змінні каламучення в тканині часу-простору, завихрення, ставки нестабільності. До того ж — дець поблизу.

— Де?

Скануючи простір довкола, Форд погойдав девайс із боку на бік. Раптом лампочка яскраво спалахнула.

— Он воно! — Форд викинув руку в напрямку скаламучення. — Під канапою!

Артур подивився у напрямку, куди вказував Форд. На його здивування, просто на траві стояла честерфілдська софа з велюровою оббивкою у шотландських барвах. Він вилупився на неї доволі

неінтелігентно. Різні дотепні питання розривали мозок.

— Що це? — випалив він. — Софа у цьому самому ставку?

— А що я казав! — закричав Форд, підхоплюючись на ноги. — Завихрення у континуумі часу-простору.

— Оце їхня канапа, чи що? — запитав Артур, намагаючись піднятися на ноги, а разом і отямитися. Хоча останнє було б відвертим перебільшенням.

— Артуре! — загорлав до нього Форд. — Ця канапа з'явилася завдяки тій самій часово-простірній нестабільності, про яку я товкмачу твоїм безнадійно розм'якшеним мізкам уже бісову годину. Цю канапу, мабуть, змило за борт того континууму і викинуло на берег ставка. І неважливо, в якій формі нам з'явилося завихрення, головне — не дати йому втекти, бо це наш єдиний шанс вибратися звідси!

Із цими словами він скочив з пагорба і кинувся через високу траву навпростець.

— Спіймати канапу? — промимрив Артур під ніс, зачаровано спостерігаючи за честерфілдською софою, що рушила з місця, немов корова на лузі. Зойкнувши від несподіваного ідіотизму ситуації, він зісковзнув з каменя й кинувся допомагати Форду Префекту в його епічному переслідуванні нераціонального предмета меблів.

Вони гасали по траві, падали, перекидалися, заходилися від сміху, викрикуючи один одному команди, як краще загнати клятву меблю в кут чи відрізати їй відступ. Сонце світило яскраво, немов на рекламному плакаті, трава колихалась, а маленькі польові тваринки заховалися від гріха подалі.

Артур знову відчув себе щасливим. Він був страшенно задоволений, що події нарешті почали розгортатися згідно з колись вимріяним планом. Якихось двадцять хвилин тому він твердо вирішив з'їхати з глузду, а зараз гасав за софою у шотландці пагорбами доісторичної Землі.

Канапа нишпорила навкруги, кидаючись із боку на бік. Однієї миті вона матеріалізовувалась і набувала чітких форм, як ті дерева, що оминала, іншої — ставала ледь видимою, безтілесною, немов хмаринка, і привидом просочувалася крізь інші дерева.

Форд з Артуром кидалися, намагаючись схопити канапу, але та спритно ухилялась і робила обманні рухи, немов керуючись складною математичною топологією, що, врешті-решт, було правдою. Друзі продовжували гру в доганялки, канапа продовжувала вальсувати й спритно вивертатись, як раптом розвернулася, немов досягнувши верхівки графіка. Здобич сама рушила на мисливців — і друзі не прогавили момент. Із гиканням та криками тріумфу вони кинулися на канапу, сонце у вишині лукаво підморгнуло жовтим оком, і друзі провалилися крізь нудотну пустоту, щоби доволі несподівано опинитись іншої миті прямо посеред крикетного майданчика «Лорд'з», ну, той, що в Сент Джеймз Вудз у Лондоні. Та ще й саме перед закінченням останнього матчу Австралійської серії у 198... затертому році, коли англійській команді, щоб виграти, залишалось зробити ще двадцять вісім результативних пробіжок.